

Ágrésen madár átbújik.
Elbeszélget az ősszel.
Fényszálas fűből palota
épül, s a kékig nő fel.

A bokrokról piros bogyó
Ragyogtat ékszerálmot,
aranypirost. Felhőfehér
égi nő erre vágyott?

Nyár? Ősz? Félig a nyár is ősz,
s őszben is lengő nyár van
egy darabig. Baktat bogár,
kis lélek csend-magányban.

A madárka bokorra száll.
Csőréről hangok lépnek,
megnyugvón sírók, halkulók,
hídjára messzeségnek.

Homoktölcséren hangyacsepp
mászik, tapint, s már ment el,
kis lenézett robotka-gép,
sorsával szinte ember,

születik, felnéz, dolgozik,
a konok géprend várja,
s mozgatja ős ösztön-parancs,
hogyan az a boly - hazája.

A madár hol? Csak hangja jár
a fénypalotás fűben,

kéket, ezüstöt ki-kigyújt,
s szikrázik, gyönyörűen.

Árnyékból nézem, életem
árnyékából: a Minden
mint lesz jajduló semmivé,
színtelenné szívemben.

Az úttalan kell, nem az Út?
Tavas, nyár, ősz tél-vétke:
lelkek között széttört hidak
néznek volt-messzeségre...

...de fáj, s hiszem, nem csak nekem,
mit fent a Csillag fájlal,
Szépség-idő, te volt, te nincs,
lélek-hídon madárdal.

(2011)